

талджа пакъ съ прѣславски полкъ. Вие отъ жѣ-
лѣзо хора ли сте бе. Холера не ви ли хваща!

Българинътъ го гледа и се смѣе.

— Така, наистина, ние се биехме на всички
мѣста и нашиятъ полкъ много се прослави. —
Близко ли е Цариградъ?

— О, Цариградъ! Не ви трѣбва Цариградъ.
Я да свѣржемъ миръ, върнете се дома, па и ние
да се върнемъ.

— Я чуй бе Хасанъ! Истина ли е, че вие сте
се тъкмили да дойдете въ България и да ни заробите
момитъ?

— Така ни казваха нашитъ офицери. Азъ съмъ
отъ Ангора. Тамъ се събра много войска и казаха:
спукана е работата на България! Натовариха ни на
желѣзница, отъ нея на параходъ и ни стовариха
въ Родосто. Мислѣхме, че щомъ дойдемъ до васъ,
вие ще се разбѣгате. А то не било така. Вие по-
казахте голѣма юнащина. Докато бѣхъ още въ Ро-
досто, единъ чужденецъ-кореспондентъ ме срѣща
и ме пита:

— Кждѣ отивашъ?

— Да се бия съ българитъ, отговарямъ азъ.

— Ще ги надвиете ли?

— Безъ друго.

— Ами за какво ти е жалъ, като тръгна отъ
дома.

— Жално ми е, че забравихъ да зема тъмбу-
рата си, да свира на българскитъ моми, които ще
заробимъ и откараме въ Анадола. Тѣ щѣха да ни
играятъ весело и плачливо хоро.

— Брей, много си мислилъ, че българитъ сж
слаби бе. Така ли лесно тѣ ще прѣдадатъ своитъ
моми!